

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 51.

21de december 1890.

16de aarg.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakke til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspebitionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Smaa torne.

(Af Ellen.)

(Slutning.)

Medens vi klædte os paa, var jeg i meget daarligt lune og gav kun sparsomme svar paa Gudrun's muntre passiar. Hun havde saa travlt med at betragte sin nye kjole og spildte saa megen tid, at jeg var færdig længe før hende.

'Se saa', udbrød jeg, idet jeg kastede det sidste blik i speilet og mødte et ansigt, som udtrykte stor selvtilfredshed, 'nu skulde jeg ønske, vi snart kunde komme afsted.'

'Na', raabte Gudrun forfærdet, 'er klokken saa mange, og Mine har endnu ikke børstet mine sko. Na, Karla, vær saa sød at hente dem til mig, jeg er saa langt tilbage i min paaklædning.'

'Nei', svarede jeg gnaven, 'jeg har ingen lyst til at være din kammerjomfru. Nu vil jeg ned til far og mor, Mine kommer nok med skoene, naar de er færdige.'

'Nei, hun gjør ikke, det er jeg vis paa. Gaar du virkelig, Karla, aa, hjælp mig først at binde mit haarbaand. Du kan gjøre det saa hurtigt og saa nydelig.'

Gudrun rakte sit lille hoved hen imod mig med et bedende udtryk i sine store øine. Hun var piensynlig meget ængstelig for ikke at blive færdig i rette tid.

I det samme kom hun til at støde til vandtanden, den væltede og vilde være gaet itu, hvis jeg ikke havde grebet fat i den.

Men derved kom jeg til at stænke nogle

draaber vand paa min nye kjole, og nu sit jeg en leilighed til at give min misfor-
nyelse og stygge misundelse luft. Jeg vilde ikke høre paa Gudrun's forestillinger om, at rent vand vist ikke vilde efterlade pletter, men græd og skjendte og raabte tilsidst ganske ude af mig selv, at min kjole var ødelagt og min fornyelse med, og det var altsammen hendes skyld. 'Karla, Karla, det maa du ikke sige', bad Gudrun, som først havde søgt at tørre min kjole med sin fine lommestørklæde, men, da jeg puffede hende bort, atter gav sig ifærd med sin paaklædning.

Jeg er saa uheldig, det kan du nok vide. — 'Uh', skreg hun pludselig, 'nu knæfede stikken paa min brosche. Hvad skal jeg gjøre, jeg bliver aldrig færdig idag.' Jeg var allerede paa vei ned ad trappen for at fortælle mor mit uheld, da jeg hørte min søster raabe efter mig: 'Na Karla, din hvide perlebrosche sidder her i naalepuden, maa jeg ikke laane den, du har jo ingen brug for den i aften.' Jeg svarede ikke; thi jeg havde travlt med at holde min kjole ud fra væggen og passe paa ikke at træde i den. Desuden var jeg endnu meget vred. Det suste for mine øren, og jeg var ikke herre over mine egne ord, saa jeg sølte, jeg maatte helst tie stille.

Men nu lød det igjen der oppe fra med en ynkelig stemme: 'Maa jeg saa tage den, jeg skal være saa forsigtig og passe godt paa ikke at tabe den.'

'Na ja, saa tag den, plageaand', raabte jeg; thi jeg vidste meget godt, at mor ikke vilde synes om det, hvis jeg sagde nei. Hun lærte os altid at være tjenstvillige, naar vi kunde saa leilighed dertil.

'Men', tilspøiede jeg i en vistnok meget ubehagelig tone, 'du maa sandelig ikke knættens stilk ligesom din egen.'

Jeg havde allerede haanden paa dør-grebet ind til spisestuen, da jeg hørte Gudrun løbe hen til trappen, idet hun bad: 'Vil du da ikke sætte den i for mig?'

Men jeg skyndte mig ind og lukkede døren saa hurtig og haardt, at det gav ajenlyd i hele huset. I det samme hørte jeg et tungt fald og et smerteskrig, og da jeg forkræftet løb ud i forstuen, saa min søster bekvæmet med hovedet nederst paa et af de sidste trappetrin, som farvedes rødt af blodet, som piblede frem over hendes hænder. Hun havde villet skynde sig efter mig, men var snublet og havde i faldet boret stikken af broschen, som hun holdt i haanden, ind i det høire øie."

Fru Hansen taug.

Emma havde trykket sig tæt ind til hende, og den lille haand, som holdt hendes saa fast, rystede og var ganske kold.

"O, mor", udbrød Karl, "gik det saadan til, at tante Gudrun blev blind paa det ene øie? — det har jeg aldrig vidst før."

"Ja", lød svaret, "en saadan fortræd kom jeg i min hidsigthed og uartighed til at gjøre min lille søster. Hvad hjælp af min bitre anger? Hvad hjælp det, at ingen kunde faa mig bort fra sovelammerdøren, og at jeg saa og græd hele natten? Doktoren sagde, at ingen uden mor maatte komme ind til Gudrun. Der skulde være saa stille, saa stille i hele huset, thi ikke blot var hendes ene øie ødelagt, men hendes hoved havde faaet et meget sterkt og farligt stød, saa noget inde i det havde lidt skade.

Det skar mig i hjertet, naar jeg stod med øret til nøglehullet for at opfange enhver lyd derinde fra, og hørte, hvorledes hun vaandede sig sagte, og efterat hun var kommen til bevidsthed, med sin bløde, fruknytte stemme bad saa inderlig rørende, om Jesus vilde hjælpe hende at være taalmodig og god.

Naar mor eller doktoren kom ud derfra, og jeg ængstelig spurgte, om hun led meget, nænnede de ikke at svare ja, men jeg kunde se det paa deres ansigters alvorlige udtryk og mors taarefyldte øine.

Jeg turde ikke bede til Gud for min

søster, jeg vidste jo, det var min skyld alt sammen og var ubeskrivelig ulykkelig. Det var, som om jeg kun kunde lægge mig sønderknust for Vorherres fødder og vente paa, at han skulde forbarme sig over mig og hjælpe min søster. — Jeg havde aldrig før vidst, at jeg elskede hende saa høit, men nu ønskede jeg blot, jeg kunde tage alle hendes lidelser paa mig, ja, jeg syntes, jeg vilde gjerne dø, naar blot hendes øie kunde blive reddet."

— "O, det kan jeg saa godt forstaa", hviskede Emma, "det vilde jeg ogsaa i dit sted." —

"Ja, men tror du, at Vorherre vilde have mig op til sig med mit stemme, hidslige, egentjærlige sind? Nej, jeg skulde lære at overvinde det, ja, der var mange ting, jeg endnu skulde lære, før jeg kunde komme op i himmelen. Og det er godt, at Vorherre ikke tager hensyn til vore egenfindige ønsker.

Lidt efter lidt blev Gudrun bedre, og endelig fik jeg en dag lov at komme ind til hende.

Gardinerne var trukne for vinduerne, saa der var ganske mørkt i stuen, og alligevel stod der et stort skjermbrædt foran Gudruns seng.

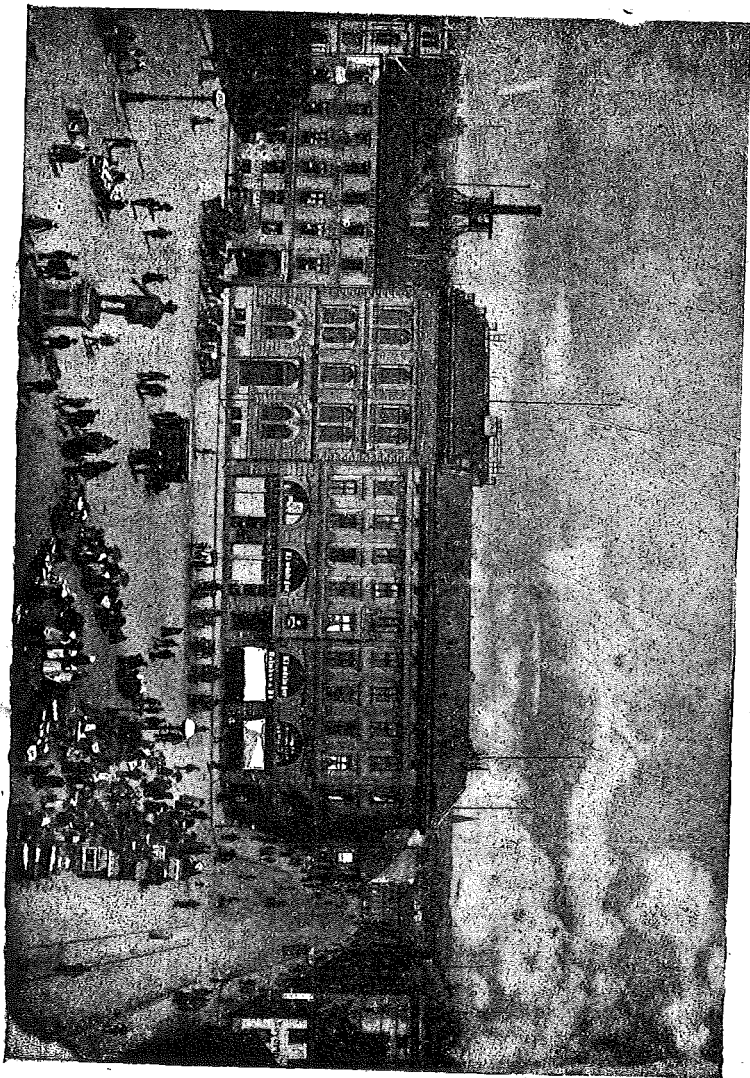
"Hvem er det?" spurgte hun, da hun hørte døren gaa. Jeg kunde ikke svare, men nærmede mig sagte og forsigtig og lagde mig paa knæ ved hendes seng.

"Er det dig, Karla?" spurgte hun; thi skjønt hun intet kunde se, merkede hun vist tydelig, at det ikke var mor. Jeg har længtes saadan efter dig."

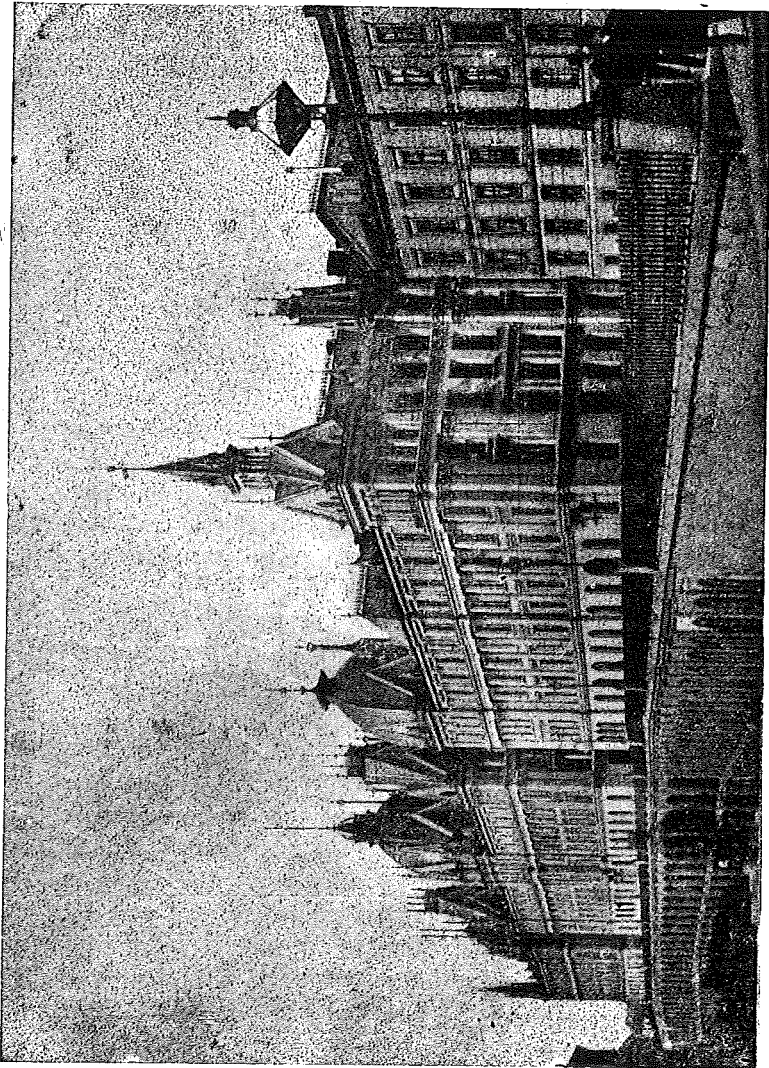
"O, Gudrun", hulkede jeg og skjulte mit ansigt i puderne, jeg er saa ulykkelig, du kan vist aldrig mere holde af mig?"

Gudrun lagde sin haand paa mit hoved og klappede sagte mit haar.

"Stakkels, stakkels søster", hviskede hun, "du maa ikke sørge saadan. Du kunde jo ikke gjøre for, at jeg var saa ubehændig, du vilde jo ikke volde mig nogen fortræd."

Parti fra Stortorget i Kristiania.

De nye bygninger ved Vittoria-terrasse i Kristiania.

'Vil du da tilgive mig?'

'Jeg har jo ikke noget at tilgive, jeg var selv lige saa pirrelig som du.'

Længe kunde jeg kun ligge ganske stille, medens Gudrun stadig strøg sin lille, matte haand hen over mit haar.

Til sidst kom mor og sagde, at nu maatte jeg gaa, men herefter skulde jeg hver dag faa lov at være lidt hos Gudrun.

Da vi kom ind i dagligstuen, fortalte jeg mor, hvorledes det hele var gaaet til.

Hun blev naturligvis meget bedrøvet, men da hun merkede, at jeg var ganske ude af mig selv af sorg, trøstede hun mig saa kjærlig og sagde, at Gud vilde nok vende det til det bedste for Gudrun.

'Tror du, at hun bliver blind?' spurgte jeg — hvor jeg var angst for det svar, der lød, som jeg nok havde anet.

Doktoren siger, at vi maa være glade, fordi hun er kommen saadan over det. Det kunde være blevet en meget slem sygdom, og hun kan jo godt være lykkelig med et øie.'

'O, mor, mor, jeg tror aldrig, jeg kan blive glad mere.'

'Nu skal du ikke tænke paa dig selv', sagde mor, 'men kun paa, hvorledes du i gjerningen kan vise Gudrun, at du fortryder din opførsel; vi vil nu alle stræbe at opmuntre hende, at hun snart kan komme sig; thi doktoren siger, det er meget vigtigt, at hun er glad og ikke ligger og spekulerer paa det tab, hun har lidt.'

Det lovede jeg da at stræbe efter. Jeg tilbragte al min fritid hos Gudrun; læste for hende, passerede med hende og var lykkelig, naar jeg af og til paa stemmen kunde merke, at hun smilede.

Thi det varede længe, inden hun kom saa vidt, at sjerembrættet kunde tages bort, og efterat hun var begyndt at komme op, maatte hun i lang tid gaa med bind for det stakkels mishandlede øie.'

Emma sagde slet ingen ting, da moderen taug, men da der lidt efter blev tændt

lys, var der store, vaade pletter ned ad fru Hansens kjole, den lille piges ansigt var meget alvorligt og hendes øine ganske røde.

Hun fulgte efter sin mor, da denne gik ud i kjøkkenet, og klyngede sig til hende, idet hun bad: „Na, hjælp mig at blive god, lær mig at ligne dig, min egen mor. Jeg vil saa gjerne overvinde mig selv, ligesom du nu altid gjør, men jeg er vist meget mere hidsig, end du nogensinde har været."

„Gud vil hjælpe dig, min lille pige, bed til ham, hvergang du merker, hvorledes det bruser op i dig, og huff at bede om forladelse, hvergang du har forløbet dig."

„Ja — men det er det sværeste."

„Na, prøv blot, du skal se, det er ikke saa slemt."

Det kostede Emma nogen overvindelse at sige til Karl: „Skal vi nu være gode venner, og vil du glemme, hvad jeg har sagt i hidsigthed?" men da det var gjort, og hun havde modtaget sin brors kjærlige haandtryk, syntes hun, at hun holdt mere af ham end nogen sinde før.

Indianerbørn paa missionskolen.

(Med billede.)

For nogen tid siden, skriver en barneven, „tilbragte jeg en uges tid paa en skole for indianerbørn i Nordamerika. Der var ikke mindre end 84 børn, gutter og piger. Undervisningen begyndte hver morgen med bøn og læsning af Guds ord. Børnene viste sig at have god opfatningsevne og hukommelse og gav i almindelighed raske og klare svar. Det var forbausende at se, med hvilken letthed de udførte sine regnestykker paa de sorte tavler, og hvor sikkert de som oftest regnede.

En dag vandrede jeg over prairien for at besøge en anden indianerstamme, som kaldtes Modok. En mand, som havde faaet tilnavnet „Dampbaads-Frank", og som en-

gang havde været en stolt og blodtørstig kriger, mødte os ved vor ankomst til stedet og bad os at tage ind i hans hjem. Hans ansigt lyste af kjærlighed og venlighed, og da vi var komne ind i hans hus, bad han, at vi vilde holde bøn med ham. Hans hustru, som ogsaa var kristen, en kvinde med udprægede indianske træk og ravnfort haar, forenede sig med os i bønner. Efterat jeg først havde bedet, bad Frank. Han begyndte at tale paa sit indianske sprog, men sluttede paa engelsk. Og det greb mig sterkt, da han bad Gud velsigne den ven, som var kommen over havet fra Europa for at besøge de stakkels indianere. Siden gav han mig en bue og nogle pile, som han ønskede, at jeg skulde gemme som en erindring om ham.

Dagen efter aflagde vi besøg paa stedets skole. Det var en fornøielse at se „Dampbaads-Frank“'s lille syvaarige søn reise sig og læse ved siden af missionsærens lille lysloftede datter, som var af samme alder som ham. Den lille indianergut saa meget bestemt ud, og man merkede, at han havde foresat sig at blive herre over de vanskeligheder, som det fremmede sprog stillede iveien for ham. Inden vi forlod skolen, deltog vi med børn og lærerinder i en indderlig bøn.

En anden dag besøgte jeg en liden syg indianergut, som syntes døden nær. Hans blege ansigt omgivet af det mørke haar, hvilede paa en snehvid pude. Hans far, som havde været en oprigtig kristen, var død af tæring. „Charlie“ pleiedes af en gammel tante, som hulkende udbrød:

„Naar han er borte, har jeg ikke længere nogen tilbage.“

For nogle aar siden kom en stakkels vantundig far- og morløs pige af Modot-indianernes stamme til missionsstationen og begjærede at blive optagen der. Hun fik ogsaa tilladelse til at blive. En dag fik hun se et billede, som fremstillede Jesus

paa korset. Forundret spurgte hun de andre skolebørn, hvad det var for noget. De henviste hende til lærerinden, som paa en simpel og letfattelig maade fortalte hende om, hvorledes den herre Jesus var kommen til jorden og havde lidt og var død for vore synder. Lærerne strømmede under fortællingen ned fra den lille piges øine, og hun kunde paa en lang stund ikke faa frem et ord. Da hun tilsidst kunde tale, var det første, som kom over hendes læber: „Åt, nu vil jeg aldrig, aldrig mere gjøre noget ondt.“ Hendes hjerte var saa overvældet af den herres Jesu kjærlighed, at hun aldrig mere vilde gjøre noget, som kunde bedrøbe ham, men i alt søge at leve efter hans vilje. Dette blev ogsaa hendes livs maal. Hun blev siden til stor hjælp i missionshuset, og missionsærens hustru kaldte hende glad sin høire haand. Hun udøvede stor indflydelse paa børnene i missionskolen og blev tilsidst gift med en omvendt mand af hendes egen stamme, og de forestaar nu sammen en kristen skole blandt indianerne.

Ogsaa vor synode har en indianerskole i Wittenberg, Wis., som bestyres af past. L. Larsen og hans hustru. Jeg havde nylig brev fra ham, hvori han fortalte mig, at der var 96 børn ved skolen, og det gik over forventning godt.

Lad os komme den gjerning ihu i vore bønner og med vore gaver understøtte den. Alle bidrag i penge sendes til synodens sekretær, hr. G. D. Rustad, Decorah, Iowa, men klæder og fødevarer sendes direkte til Rev. L. Larsen, Wittenberg, Wis.

Børneblad

udkommer til næste aar i samme størrelse og til samme pris som iaar.

For at opmuntre til forstudsbetaling, vil agenterne erholde 1 indbunden aargang af 1890 for hver \$5.00, som er betalt i forstud inden 1ste mars 1891.

Aargangen 1890 udgjør en meget pæn bog paa 416 sider, hvoraf 156 med billeder. Den sælges for 65 cents portofrit.

LUTH. PUB. HOUSE,

Decorah, Iowa.

Hvad Kattepus manglede.

Margit var fem aar gammel. Hendes forældre var meget rige, og en dag fik hun en lærerinde, som daglig skulde undervise hende én time. Margit lærte nu at læse, skrive, regne og tegne. Lærerinden fortalte hende ogsaa smaa historier, og Margit sad opmærksom og lyttede til alt, hvad der blev fortalt hende, og lærte hver dag noget nyt.

Nu eiede hun en katunge, et sødt lidet dyr. Den lille kattepus fik hver dag lov til at sidde ved siden af Margit i skoletiden, og den pleiede da at spidse ørene og se saa opmærksom ud. Ofte begyndte den ogsaa at smaafnurre, som om den vilde sige noget.

Margit mente, at kattepus ogsaa maatte forstaa, hvad lærerinden sagde, og huske det. Da derfor en dag skoletiden var forbi, spurgte hun katten:

„Nu kattepus, hvad har du lært idag?“

„Miau! miau!“

Margit spurgte igjen: „Nu kattepus hvor meget er saa tre gange tre?“

„Miau! miau!“ var atter svaret.

Snart efter spurgte Margit: „Nu kattepus, du ved vel, hvad det lille dyr heber, som piber saa og er glad i fæst?“

Atter høstes fra katten: „miau! miau!“

Den lille Margit kunde blive rent ærgerselig over, at kattepus ikke lærte noget. Men snart lærte hun at forstaa, hvad der manglede den.

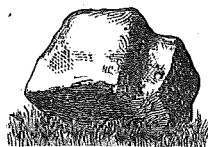
„Ik“, sagde hun, „nu forstaaer jeg det. Du søde lille dyr mangler i dit hoved noget, som vi har. Gud har ikke ladet dig saa fornuft ligesom os. Da har dog vi mennesker faaet det meget bedre. Gaa tal derfor, kjære fader i himlene.“

Oplosning paa den geogr. gaade i nr. 49.

- Neva, Malta. 1. Neva.
2. Anholt.
3. Neval.
4. Volga.
5. Unam

Billedgaade.

V

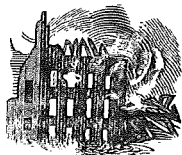
mme

r

kf

ev

erel

e